

Sygn. akt III K 251/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 sierpnia 2015 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie Wydział III Karny

w składzie:

Przewodniczący – SSR Maciej Jabłoński

Protokolant – Agata Kowalewska

Prokurator- Tomasz Cieślak

po rozpoznaniu w dniu 12.06.2015 r., 02.07.2015 r., 12.08.2015 r.

sprawy:

T. K.- s. R. i H. z d. S., ur. (...) w W.,

oskarżonego , o to że:

I. w dniu (...) 2015 r. w (...), przy użyciu noża, kierował groźby pozbawienia życia wobec M. W. (1), które wzbudziły w niej uzasadnioną obawę, ze zostaną spełnione tj. o czyn z art. 190 § 1 kk

II. w dniu (...) 2015 r. w W. wdarł się do mieszkania zajmowanego przez M. W. (1) przy ul. (...), nie stosując się do orzeczonego postanowienia z dnia 30.05.2014 r. Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w postępowaniu prowadzonym pod sygnaturą III K 364/14 zakazu zbliżania się do M. W. (1) tj. czyn z art. 193 kk w zb. z art. 244 kk

III. w dniu (...) 2015 r. w W. znieważył słowami powszechnie uznanymi za obelżywe funkcjonariusza Policji sierż. I.b. podczas i w związku z pełnieniem przez nią obowiązków służbowych, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc skazanym prawomocnym wyrokiem sądu za umyślne przestępstwo podobne tj. czyn z art. 226 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

IV. w dniu (...) 2015 r. w W. naruszył nietykalność cielesna funkcjonariusza Policji sierż. I. B. poprzez szarpanie za mundur, kopanie i uderzanie rękoma w korpus oraz nogi podczas pełnienia przez nią obowiązków służbowych, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc skazanym prawomocnym wyrokiem sądu za umyślne przestępstwo podobne tj. czyn z art. 222 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

V. w dniu (...) 2015 r. w W. naruszył nietykalność cielesna funkcjonariusza Policji post. M. W. (2) poprzez szarpanie za mundur, kopanie i uderzanie rękoma w korpus oraz nogi podczas pełnienia przez nią obowiązków służbowych, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc skazanym prawomocnym wyrokiem sądu za umyślne przestępstwo podobne tj. czyn z art. 222 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

orzeka:

I. T. K. uznaje za winnego dokonania zarzucanych mu czynów z tym, że w zakresie czynu z pkt 1 eliminuje użycie noża, w zakresie czynu z pkt 2 eliminuje z opisu czynu wdarcie się do mieszkania i przyjmuje kwalifikację prawną wyłącznie z art. 244 kk oraz wskazuje jako sygnaturę sprawy II K 346/14 i za to:

- za czyn z pkt 1 na podstawie art. 190 § 1 kk wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,
- za czyn z pkt 2 na podstawie art. 244 kk wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,
- za czyn z pkt 3 na podstawie art. 226 § 1 kk wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,
- za czyn z pkt 4 na podstawie art. 222 § 1 kk wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,
- za czyn z pkt 5 na podstawie art. 222 § 1 kk wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

II. Na podstawie art. 85 kk i 86 § 1 kk wymierza oskarżonemu karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

III. Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres pozbawienia wolności w sprawie od dnia (...) 2015 r. do dnia 12 sierpnia 2015 r.

IV. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. H. wynagrodzenie za obronę z urzędu w kwocie 588 zł plus podatek VAT;

V. Na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonego od opłaty a koszty postępowania przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt III K 251/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 12 sierpnia 2015 r.

Na podstawie zebranego i ujawnionego na rozprawie materiału dowodowego, Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu (...) 2015 roku około godziny 12:00 T. K. udał się pod adres przy ul. (...) w W., gdzie zamieszkuje M. W. (1). Drzwi do mieszkania nie były zamknięte na klucz. T. K. uchylił drzwi, zajrzał do środka, stał pomiędzy pokojem, a klatką schodową, na progu mieszkania. Kierował on do M. W. (1) groźby pozbawienia życia słowami: „ty kurwo, zabiję cię”. M. W. (1) dobiegła do drzwi i zamknęła je, pozostawiając T. K. na zewnątrz mieszkania. T. K. nożem porysował drzwi mieszkania po stronie zewnętrznej, zaczął w nie kopać. M. W. (1) o zdarzeniu zawiadomiła patrol Policji. Około godziny 12:10 na miejsce przyjechał patrol Policji. Po wejściu na klatkę schodową funkcjonariusze Policji spotkali schodzącego mężczyznę, którego zapytali skąd idzie, co robi na tej klatce schodowej, poproszono go o podanie swoich danych osobowych. T. K. odmówił podania swoich danych, zachowywał się arogancko, śmiał się i pokazywał język. Po ponownym zapytaniu mężczyznę przez sierż. I. B. o dane osobowe zwrócił się do niej słowami: „czego ty chcesz kurwo jebana”. Mężczyzna w końcu podał swoje dane osobowe post. M. W. (2), wówczas ponownie skierował do sierż. I. B. wulgarne słowa takie jak poprzednio. Wówczas z mieszkania numer (...) na klatkę schodową wyszła M. W. (1), która oświadczyła, że to ona wezwała policję, a T. K. kierował wobec niej groźby karalne. Następnie funkcjonariusze policji poprosili T. K. o opróżnienie kieszeni. Na początku T. K. nie reagował na ww. polecenie. Został poinformowany, że jeśli będzie utrudniał wykonywanie czynności zostaną wobec niego zastosowane środki przymusu bezpośredniego. W trakcie kontroli osobistej post. M. W. (2) ujawnił w kieszeni kurtki T. K. nóż. T. K. stał się agresywny, zaczął szarpać poprzez trzymanie sierż. I. B. oraz post. M. W. (2) za mundury i przepychanie. Funkcjonariusze policji przewrócili T. K. na posadzkę, który bronił się przed założeniem kajdanek, kopiąc oraz uderzając rękoma, trafiając w różne części ciała w post. M. W. (2) oraz sierż. I. B.. Funkcjonariusze policji użyli wobec mężczyzny gazu łzawiącego, a następnie założyli mu kajdanki na ręce trzymane z przodu. Do pomocy została wezwana załoga z (...) W. III, która pomogła przekuć zatrzymanego mężczyznę z tyłu i przetransportować go do Komisariatu.

T. K. był wielokrotnie karany, w tym za przestępstwa przeciwko mieniu, przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, przeciwko działalności instytucji państwowych, samorządu terytorialnego, przeciwko wymiarowi sprawiedliwości

oraz przeciwko wolności. Postanowieniem Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w W. z dnia 30.05.2015 r. w postępowaniu prowadzonym pod sygn. akt III K 346/14 orzeczono wobec T. K. zakaz kontaktowania się z M. W. (1) w jakikolwiek sposób i w jakichkolwiek sprawach jak również zakaz przebywania w odległości 1 km od jej miejsca zamieszkania i zbliżania się do niej na odległość mniejszą niż 300 m.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie następujących dowodów: wyjaśnień oskarżonego T. K. (k. 53, 55, 225-227), zeznań M. W. (2) (k. 10-11, 227-228), zeznań I. B. (k. 14-15, 284), zeznań P. K. (k. 13, 284-285), zeznań M. W. (1) (k. 8, 285-286), zeznań B. W. (k. 286), protokołu zatrzymania (k. 2), protokołu przeszukania (k. 4-6), protokołu oględzin (k. 17-23), opinii sądowo psychiatrycznej (k. 67-71, 84-89), karty karnej (k. 111-112), wykazu dowodów rzeczowych (k. 115), opinii o tymczasowym aresztowaniu (k. 319-322), informacji o pobytach i orzeczeniach (k. 321-328), odpisów wyroków (k. 104-107), postanowienia Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie z dnia 30.05.2014 r. sygn. akt III K 346/14.

Sąd dokonał następującej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego:

Wyjaśnienia oskarżonego T. K. Sąd uznał za częściowo wiarygodne. Oskarżony przesłuchiwany w postępowaniu przygotowawczym nie przyznał się do zarzucanych mu czynów. Sąd uznał wyjaśnienia składane przez oskarżonego za jedynie częściowo wiarygodne, tj. co do czasu, miejsca i osób uczestniczących w zdarzeniu. Zaś co do jego przebiegu to Sąd nie neguje prawdziwości wyjaśnień oskarżonego, w zakresie w jakim wskazał, iż w dniu (...) 2015 roku udał się pod adres zamieszkania M. W. (1), otworzył drzwi jej mieszkania, stał na zewnątrz nie przekraczając progu mieszkania. Zeznania oskarżonego w niniejszym zakresie korespondują z zeznaniami świadków, przede wszystkim z zeznaniami świadka P. K., która zeznała, iż oskarżony stał pomiędzy pokojem, a klatką schodową. Natomiast wyjaśnienia oskarżonego w zakresie, w jakim podał, że nie groził M. W. (1), że nie znieważył funkcjonariusza sierż. I. B. oraz iż nie naruszył nietykalności cielesnej funkcjonariuszy Policji sierż. I. B. oraz post. M. W. (2) stoją w sprzeczności z zeznaniami świadków I. B., M. W. (2) oraz P. K., które Sąd obdarzył walorem wiarygodności.

Zeznania świadka M. W. (1) Sąd uznał za częściowo wiarygodne. Zeznania złożone przez M. W. (1) w postępowaniu przygotowawczym w części są sprzeczne z zeznaniami złożonymi przez nią w toku postępowania sądowego. Mając na względzie zeznania świadka P. K. oraz zeznania M. W. (1) w toku postępowania sądowego Sąd odmówił wiary zeznaniom świadka M. W. (1) złożonych w toku postępowania przygotowawczego, w zakresie w jakim zeznała, iż oskarżony groził jej przy użyciu noża oraz iż wdarł się do jej mieszkania. Z zeznań świadka P. K. jednoznacznie wynika, iż oskarżony stał pomiędzy pokojem, a klatką schodową oraz krzyczał. Nóż, który miał oskarżony, tylko trzymał, nie wykonywał nim żadnych ruchów, ani gestów. Istotne znaczenie dla ustaleń stanu faktycznego miały zeznania M. W. (1) w zakresie w jakim wskazała, iż oskarżonego z mieszkania wypchnęła w ten sposób, że zamknęła drzwi i on został na zewnątrz, nie czuła, aby trzeba było go przepychać.

Istotne znaczenie w niniejszej sprawie miały zeznania P. K., również w zakresie w jakim zeznała, iż oskarżony groził M. W. (1) używając słów powszechnie uznawanych za wulgarne. Zeznania świadka P. K. w tej części są jasne, logiczne oraz korespondują z zeznaniami M. W. (1).

Sąd w całości obdarzył wiarą zeznania świadka I. B. oraz M. W. (2), albowiem są one zgodne, jasne, rzetelne i logiczne. Świadców są funkcjonariuszami Policji, którzy przyjechali na miejsce zdarzenia pod adres zamieszkania M. W. (1). W wyniku interwencji została naruszona ich nietykalność cielesna przez oskarżonego T. K., który szarpał ich za mundur oraz kopał i uderzał rękoma w różne części ciała. Ponadto oskarżony znieważył sierż. I. B., używając wobec niej słów obelżywych. Zeznania świadków korespondują również z zeznaniami M. W. (1) i P. K. w zakresie w jakim wskazały, iż oskarżony krzyczał na funkcjonariuszy Policji oraz nie pozwalał się skuć. Sąd nie znalazł przy tym żadnych podstaw, aby odmówić wiary zeznaniom I. B. oraz M. W. (2) – są oni osobami obcymi dla oskarżonego, nie mieli żadnych powodów, aby zeznawać niezgodnie z prawdą. Jako funkcjonariusze Policji zeznawali, bowiem na okoliczność przeprowadzonych czynności służbowych.

Pozostałe dowody, jak protokół zatrzymania (k. 2), protokół przeszukania (k. 4-6), protokół oględzin (k. 17-23), opinia sądowo – psychiatryczna (k. 67-71, 84-89), wykaz dowodów rzeczowych (k. 115), opinia o tymczasowym

aresztowaniu (k. 319-322), informacja o pobytach i orzeczeniach (k. 321-328), to wartościowy materiał dowodowy, nie kwestionowany przez strony, stanowiący podstawy ustaleń stanu faktycznego. Dokumenty te zostały sporządzone w przepisanej prawem formie, przez uprawnione do tego osoby.

Dowody w postaci danych o karalności – karty karnej (k. 111-112), odpisy wyroków (k. 104-107), postanowienie Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie z dnia 30.05.2014 r. sygn. akt III K 346/14 – są dowodami w pełni wiarygodnymi i stanowiącymi podstawy ustaleń stanu faktycznego. Są to dokumenty urzędowe, zostały wydane przez organ do tego uprawniony; stanowią dowody w pełni wiarygodne. Oskarżony oraz oskarżyciel także nie kwestionowali zawartych w tych dokumentach informacji.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego stwierdzić należy, że wina oskarżonego T. K. nie budzi żadnych wątpliwości i została udowodniona w całości, Sąd na podstawie poczynionych w sprawie ustaleń dokonał jednak modyfikacji w zakresie zarzucanych oskarżonemu czynów.

Co do zarzucanego oskarżonemu czynu z pkt I aktu oskarżenia na podstawie materiału dowodowego, a przede wszystkim zeznań świadków M. W. (1) oraz P. K. prowadzi do wniosku, że jest winny zarzucanego mu czynu, tj. przestępstwa z art. 190 § 1 k.k., z tym, że w zakresie opisu niniejszego czynu wyeliminowano użycie noża. Oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał przedmiotowe jak i podmiotowe znamiona przypisanego mu czynu. W niniejszej sprawie występują wszystkie przesłanki pozwalające przypisać oskarżonemu winę, a jednocześnie nie występuje żadna z okoliczności ją wyłączających.

Działanie oskarżonego tym samym wyczerpało znamiona przestępstwa określonego w art. 190 § 1 k.k. Przedmiotem ochrony w art. 190 § 1 k.k. jest wolność człowieka rozumiana jako wolność od strachu, obawy przed popełnieniem przestępstwa na szkodę zagrożonego lub jego najbliższych (Daszkiewicz – Paluszyńska, Groźba..., str. 32-33). Groźba musi oddziaływać na psychikę zagrożonego w taki sposób, aby mógł on obawiać się, że groźba będzie spełniona. Jest to przestępstwo powszechne, skutkowe (skutkiem jest wzbudzenie u adresata uzasadnionej obawy, że groźba będzie spełniona), które może być popełnione jedynie umyślnie (Komentarz do art.190 kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] M. Mozgawa (red.), M. Budyn-Kulik, P. Kozłowska-Kalisz, M. Kulik, Kodeks karny. Komentarz praktyczny, Oficyna, 2010).

W przedmiotowej sprawie nie ulega wątpliwości fakt, że oskarżony w dniu (...) 2015 r. groził M. W. (1), że „zabije ją”. Zachowanie oskarżonego wzbudziło w pokrzywdzonej uzasadnioną obawę ich spełnienia. Oskarżony już wcześniej zachowywał się agresywnie wobec pokrzywdzonej, co wywołało u niej obawę, że kierowane w stosunku do niej groźby mogą zostać spełnione.

Co do zarzucanego oskarżonemu czynu z pkt II aktu oskarżenia na podstawie materiału dowodowego, a przede wszystkim zeznań świadków M. W. (1) oraz P. K. prowadzi do wniosku, że jest winny zarzucanego mu czynu, przy czym wyeliminowano z opisu czynu wdarcie się do mieszkania, przyjmując kwalifikację prawną wyłącznie z art. 244 k.k. oraz wskazano sygnaturę sprawy III K 346/14. W niniejszej sprawie występują wszystkie przesłanki pozwalające przypisać oskarżonemu winę, a jednocześnie nie występuje żadna z okoliczności ją wyłączających.

Swoim zachowaniem polegającym na przyjeździe do miejsca zamieszkania M. W. (1) i kontaktowaniu się z nią, w sytuacji gdy, ciążył na nim zakaz kontaktowania się z M. W. (1) w jakikolwiek sposób i w jakichkolwiek sprawach jak również zakaz przebywania w odległości 1 km od jej miejsca zamieszkania i zbliżania się do niej na odległość mniejszą niż 300 m orzeczony postanowieniem Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie z dnia 30.05.2015 r. w postępowaniu prowadzonym pod sygn. akt III K 346/14 – oskarżony T. K. wypełnił wszystkie znamiona czynu zabronionego, określonego w art. 244 § 1 k.k. Opisane tam przestępstwo polega bowiem m.in. na niestosowaniu się przez sprawcę do orzeczonego przez sąd zakazu kontaktowania się z określonymi osobami, zakazu zbliżania się do określonych osób albo nie wykonywaniu zarządzenia sądu o ogłoszeniu orzeczenia w sposób w nim przewidziany.

Ponadto, całokształt okoliczności sprawy pozwala stwierdzić, iż oskarżony działał umyślnie i miał pełną świadomość, że orzeczono wobec niego prawomocny zakaz kontaktowania się z M. W. (1) oraz zakaz zbliżania się do jej miejsca zamieszkania, a mimo tego udał się pod jej adres zamieszkania w celu skontaktowania się z nią. Nie może znaleźć usprawiedliwienia powód wskazany przez oskarżonego, dlaczego złamał niniejszy zakaz, w którym wskazał, iż chciał dowiedzieć się od M. W. (1) jaki jest termin rozprawy.

Niemniej jednak, przy stwierdzeniu zasadniczej słuszności stawianego oskarżonemu zarzutu, Sąd doszedł do przekonania, iż sporządzając akt oskarżenia, Prokurator wskazał nieprawidłową sygnaturę sprawy w której zostało wydane prawomocne orzeczenie sądowe, na mocy którego na oskarżonym ciążył ww. zakaz. Z tych względów Sąd, wydając wyrok, wskazał jako sygnaturę sprawy III K 346/14.

Podkreślić wypada, że zmiana ta nie spowodowała wyjścia poza granice oskarżenia. Sąd operował bowiem w granicach konkretnego zdarzenia historycznego, jakie miało miejsce w dniu (...) 2015 r. i zostało ujęte w akcie oskarżenia.

Co do zarzucanemu oskarżonemu czynu z pkt III aktu oskarżenia, w świetle ujawnionego w sprawie materiału dowodowego stwierdzić należy, że wina oskarżonego T. K. w zakresie popełnionego przez niego przestępstwa z art. 226 § 1 k.k., nie budzi żadnych wątpliwości i została udowodniona w całości. Wynika to jednoznacznie z materiału dowodowego w postaci zeznań świadków I. B. oraz M. W. (2). Całokształt materiału dowodowego sprawy układa się natomiast w logiczną całość, co wykazano powyżej. Należy jednak zwrócić uwagę, iż Sąd przyjął, że niniejszy czyn nie został popełniony w warunkach z art. 64 § 1 k.k. jak zostało wskazane w akcie oskarżenia.

Zgodnie z art. 226 § 1 k.k. ustawodawca penalizuje zachowanie, polegające na znieważaniu funkcjonariusza publicznego lub osoby do pomocy mu przybranej, podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych. Znieważenie w większości tego typu przestępstw sprowadza się do używania wobec wskazanych w powyższym artykule osób, słów powszechnie uznanych za obelżywe.

T. K. wypełnił wszakże znamiona zarzucanego mu czynu z art. 226 § 1 k.k., kiedy to w dniu (...) 2015 r., w wyniku interwencji funkcjonariuszy Policji, znieważył sierż. I. B., podczas wykonywania przez ww. czynności służbowych, kiedy to poprosiła oskarżonego o podanie danych osobowych, która to czynność należy do obowiązków funkcjonariuszy Policji i pozostaje w ich kompetencji, stosownie do właściwych przepisów. Przestępstwo z art. 226 § 1 k.k. skierowane jest przeciwko godności osobistej funkcjonariusza i w tym wypadku przybrało ono formę wypowiedzi obraźliwych, zmierzających do wyrażenia pogardy i lekceważenia wobec funkcjonariusza sierż. I. B., a także zmanifestowania swego niezadowolenia z podjętych przez nią czynności. Jednocześnie nie ulega wątpliwości, że słowa wypowiedziane przez oskarżonego pod adresem pokrzywdzonej należą do słów powszechnie uznawanych za obelżywe.

Co do zarzucanych oskarżonemu czynów z pkt IV oraz V aktu oskarżenia, w świetle ujawnionego w sprawie materiału dowodowego stwierdzić należy, że wina oskarżonego T. K. w zakresie popełnionego przez niego przestępstwa z art. 222 § 1 k.k., nie budzi żadnych wątpliwości i została udowodniona w całości. Wynika to jednoznacznie z materiału dowodowego w postaci zeznań świadków I. B. oraz M. W. (2). Całokształt materiału dowodowego sprawy układa się natomiast w logiczną całość, co wykazano powyżej. Należy jednak zwrócić uwagę, iż Sąd przyjął, że niniejsze czyny nie zostały popełnione w warunkach z art. 64 § 1 k.k. jak zostało wskazane w akcie oskarżenia.

T. K. wypełnił wszakże znamiona zarzucanych mu czynów z art. 222 § 1 k.k., kiedy to w dniu (...) 2015 r. podczas kontroli oskarżonego stał się agresywny, szarpał funkcjonariuszy sierż. I. B. oraz post. M. W. (2) za mundury, uniemożliwiał im założenie mu kajdanek, kopał funkcjonariuszy i uderzał ich rękoma w korpus oraz nogi. Zachowanie to w sposób bezsprzeczny stanowiło bowiem naruszenie nietykalności cielesnej funkcjonariuszy, wypełniając jednocześnie dyspozycję z art. 222 § 1 k.k. Dla zaistnienia przestępstwa z art. 222 § 1 k.k. wystarczy bowiem dowolne naruszenie nietykalności cielesnej funkcjonariusza, bez względu na to, czy będzie to uderzenie, kopniak, szarpanie za mundur, czy inne podobne działania sprawcy. Wystarczy zatem, że sprawca w dowolny, zawiniony i bezprawny sposób wejdzie niejako w kontakt z ciałem funkcjonariusza.

W ocenie Sądu wszystkie istotne okoliczności sprawy pozwalają na przyjęcie, iż T. K. działał umyślnie i w zamiarze bezpośrednim, kiedy kopał i uderzał funkcjonariuszy, a także gdy używał wobec jednego z funkcjonariuszy słów obelżywych (pkt III, IV, V aktu oskarżenia). Jako osoba dorosła i w pełni poczytalna (co potwierdza opinia) winien on mieć bowiem pełną świadomość bezprawności i naganności swojego zachowania.

Wskazać należy, iż Sąd nie przyjął, iż czyny określone w pkt III, IV, V aktu oskarżenia zostały popełnione przez oskarżonego w warunkach recydywy podstawowej, określonej w art. 64 § 1 k.k. Oskarżony w okresie od 25.02.2012 do 24.08.2012 r. odbywał karę pozbawienia wolności za popełnione przestępstwa z art. 242 § 3 k.k. oraz 222 § 1 k.k. Bezsprzeczny jest fakt, iż oskarżony jako skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności popełnił je w ciągu 5 lat po odbyciu kary za umyślne przestępstwo podobne, za które był już skazany, jednakże karę jaką odbył nie wynosiła 6 miesięcy.

W ocenie Sądu wszystkie istotne okoliczności sprawy pozwalają na przyjęcie, iż oskarżony T. K. działał w zamiarze bezpośrednim popełnienia przestępstw. Jako osoba w pełni poczytalna miał on pełną świadomość bezprawności i naganności swoich zachowań, sprzecznych z podstawowymi zasadami obowiązującego porządku prawnego.

W świetle dokonanej analizy Sąd doszedł do przekonania, iż stopień społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonemu jest znaczny. Zadecydowały o tym w szczególności rodzaj naruszonych przez sprawcę prawnie chronionych dóbr - są nimi zaś nietykalność cielesna i godność osobista funkcjonariusza publicznego, powaga i prawidłowa działalność instytucji państwowej jaką jest Policja, powaga orzeczeń sądowych i ogólnie pojęte dobro wymiaru sprawiedliwości, a ponadto wolność człowieka przed obawą popełnienia przestępstwa na jego szkodę.

Przy wymiarze kary Sąd kierował się kryteriami wymienionymi w art. 53 § 1 i 2 k.k., a zatem swoim uznaniem, granicami przewidzianymi przez ustawę i uznał, iż wyważoną, sprawiedliwą, a zarazem adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości czynów oskarżonego będą orzeczone kary: 10 miesięcy pozbawienia wolności (za czyn z art. 190 § 1 k.k.), 10 miesięcy pozbawienia wolności (za czyn z art. 244 k.k.), 8 miesięcy pozbawienia wolności (za czyn z art. 226 § 1 k.k.) oraz po 10 miesięcy pozbawienia wolności (za czyny z art. 222 § 1 k.k.) – pkt I wyroku.

Zobligowany treścią art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k., mając na względzie oraz art. 85a k.k., Sąd połączył ww. kary i jako karę łączną wymierzył oskarżonemu karę 2 lat pozbawienia wolności (pkt II wyroku).

Dodać należy, iż w sytuacji, gdy maksymalna sankcja karna za przestępstwo z art. 244 k.k. jak i za przestępstwo z art. 222 § 1 k.k. wynosi 3 lata pozbawienia wolności, wymierzona kara łączna nie jest karą zbyt surową, zważywszy przy tym na uprzednią karalność oskarżonego, którą Sąd zaliczył do okoliczności obciążających.

W ocenie Sądu w stosunku do oskarżonego T. K. nie zachodzą przesłanki do zastosowania dobrodziejstwa instytucji warunkowego zawieszenia orzeczonej kary, przewidziane w art. 69 k.k. Sąd wziął w tym przypadku przede wszystkim pod uwagę postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa.

T. K. jest osobą uprzednio wielokrotnie karaną. Istotne jest iż, w niniejszej sprawie oskarżony popełnił kilka następujących po sobie czynów, wypełniając jednocześnie znamiona ww. przestępstw. Duże znaczenie miał również fakt zachowania się oskarżonego polegający na naruszeniu zakazu sądowego, który nie stanowił dla oskarżonego wystarczającej lekcji i nie powstrzymało go przed popełnieniem czynu z art. 244 k.k.

Co więcej, biorąc pod uwagę informacje z karty karnej oskarżonego, można stwierdzić, że pomimo orzeczonych uprzednio kar pozbawienia wolności, oskarżony swoją dotychczasową postawą wykazuje lekceważenie dla porządku prawnego. Nie wykorzystał on również dawanej mu szansy na resocjalizację w warunkach wolnościowych.

W ocenie Sądu, całokształt przytoczonych wyżej okoliczności dowodzi, że dotychczasowo stosowane wobec oskarżonego kary nie przyniosły zamierzonego rezultatu. Tym samym nie może być mowy o jakiegokolwiek pozytywnej prognozie kryminologicznej w odniesieniu do T. K.. Postawa oskarżonego w żadnym wypadku nie pozwala na

zastosowanie środka probacyjnego. Jednocześnie Sąd stwierdza, iż kara w zawieszeniu nie spełniłaby w odniesieniu do oskarżonego swoich celów, a w szczególności nie zapobiegłaby jego powrotowi do przestępstwa, jeżeli celu tego nie osiągnęły dotychczas stosowane kary.

W tym stanie rzeczy Sąd doszedł do przekonania, iż jedynie bezwzględna kara pozbawienia wolności w wymiarze ustalonym przez Sąd jest w pełni adekwatna do stopnia zawinienia T. K. oraz stopnia społecznej szkodliwości jego czynu, która jest dość znaczna.

W ocenie Sądu, przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy, tak orzeczonej kara spełni cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego oraz zaspokoi potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Na mocy art. 63 § 1 k.k. Sąd zaliczył na poczet orzeczonej wobec oskarżonego T. K. kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w okresie od dnia (...) 2015 r. do dnia 12 sierpnia 2015 r. (pkt III wyroku).

Orzekając o wynagrodzeniu dla obrońcy, Sąd miał na uwadze przepisy § 14 ust. 2 pkt 1 oraz § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (pkt IV wyroku).

Mając na uwadze stan majątkowy oskarżonego, Sąd zwolnił oskarżonego od obowiązku ponoszenia opłaty, a koszty postępowania przejął na rachunek Skarbu Państwa działając w oparciu o dyspozycję art. 624 § 1 k.p.k. (pkt V wyroku).

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd orzekł jak w wyroku.